

Arrest

nr. 289 865 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit en van Tigrinya origine te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 november 2019 België binnen en verzoekt op 21 april 2020 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Eritrees staatsburger, Tigrinya van etnische origine. U bent moeder van twee kinderen: de in België geboren dochter A. Y. G. G. (°X) en de momenteel in Addis Abeba verblijvende zoon B. M. G. (°X).

U verklaart uw hele leven in Ethiopië te hebben geleefd. U bent geboren in Alamata op X, in de regio Tigray, Ethiopië. Uw ouders, beide ook Eritrees, baatten een klein café uit in Alamata, tot het overlijden van uw vader in 1997. Vanaf 1998 brak er oorlog uit tussen Ethiopië en Eritrea. Eind 1998 werden uw moeder en 6 broers en zussen opgepakt door de Ethiopische autoriteiten en kort daarop gedeporteerd naar Eritrea. U zelf – 9 jaar oud – verbleef op dat moment met een jongere broer, M., bij een oom in Addis Abeba. Uw broer en u bleven nog twee jaar op dit adres in Addis Abeba, tot uw volwassen halfbroer B. G. jullie terughaalde naar Alamata, waar jullie opnieuw jullie intrek namen in het ouderlijk huis. U groeide verder op op dit adres, terwijl uw volwassen halfbroer B. G. over jullie waakte. B. en uw andere halfbroers en –zussen hadden de Ethiopische nationaliteit omdat hun moeder zelf Ethiopisch was. U zelf weigerde om enig Ethiopisch identiteitsbewijs na te streven. U vreesde immers dat als u de Ethiopische autoriteiten attent zou maken op uw aanwezigheid als Eritrese, u ook zou worden gedeporteerd naar Eritrea. Een vrijwillige migratie naar uw familie in Eritrea zag u ook niet zitten omdat de bestaansomstandigheden daar nog slechter zouden zijn. In 2001 vernam u dat uw moeder in Eritrea was overleden. U zelf volgde basisonderwijs in Alamata. U heeft de 10th grade nog aangevat maar heeft dat schooljaar niet afgemaakt. U trok immers met uw toenmalige partner naar Addis Abeba, waar u zou blijven wonen tot uw uiteindelijke vertrek uit Ethiopië. Ergens voor 2012 ontvluchtte uw broer H...m. Eritrea. Hij reisde naar Canada waar hem de vluchtelingenstatus werd toegekend. In 2012 vluchtten uw andere broers en zussen uit Eritrea, op uw oudste zus Y...m na die nog steeds in Eritrea woont. Uw andere broers en zussen vonden opvang in het vluchtelingenopvangcentrum Mai Ayni in Ethiopië. Vanuit Ethiopië reisden uw broers en zussen uiteindelijk door naar Canada en Duitsland waar zij intussen allemaal een verblijfsstatus hebben. Op 16 september 2013 beviel u van uw zoon B. M. G. Kort daarop verliet uw toenmalige partner u. U bleef in Addis Abeba wonen tot u op 21 augustus 2017 Ethiopië verliet. U verbleef gedurende een vijftal maanden in Khartoem, Soedan. In die periode sloot u een religieus huwelijk met de Eritreër H. Y. O. Uiteindelijk reisde u verder naar Libië, waar u gedurende anderhalf jaar in Bani Walid heeft geleefd. U werd er door smokkelaars gevangen gehouden tot u voldoende geld had om uw vrijkoop te realiseren en verder te reizen. Op 5 juni 2019 stak u per boot de Middellandse Zee over naar Malta, waar u op 9 april 2021 asiel vroeg. In november 2019 reisde u vanuit Malta verder via Italië naar België waar u op 15 november 2019 aankwam. Uw echtgenoot H. Y. O. bleef in Malta achter.

Op 21 april 2020 verzocht u om asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

Op X beviel u in België van een dochter, A. Y. G. G.

Ter staving van uw identiteit en uw asielverzoek legde u volgende bewijselementen voor: een Belgisch psychologisch attest dd.15.06.2020, een Belgisch doopcertificaat voor uw dochter A., een oude Ethiopische identiteitskaart van uw moeder, een Eritrees attest van gezinssamenstelling van het gezin waaruit u zelf ook bent voortgekomen, de UNHCR-vluchtelingenregistratiefiche van uw zussen H...n. en W. in het Ethiopische vluchtelingenkamp Mai-Aini, de Ethiopische vluchtelingenkaart van uw zus D., de Canadese verblijfstitels van uw zussen H...n en W., en van uw broer H...m, de Duitse verblijfstitels van uw broers B...t en Y...s, foto's met diverse verwanten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Weliswaar zit er in uw administratief dossier een psychologisch attest dd.15.06.2022 waarin sprake is van onder andere een angstproblematiek. U geeft ter zake in uw persoonlijk onderhoud echter duidelijk aan dat de raadplegingen waarvan sprake in genoemd attest van twee jaar eerder dateren, dat u zich intussen veel beter voelt, en dat er alleszins geen fysieke of psychische problemen zijn die een adequate en concrete deelname aan de asielprocedure in de weg zouden staan (CGVS, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde een gegronde vrees voor vervolging te hebben jegens Eritrea, het land waarvan u de nationaliteit verklaart te hebben. U bent zelf nooit in Eritrea geweest maar verneemt van uw naaste verwanten dat u in geval van een migratie naar Eritrea zou gedwongen worden tot de militaire legerdienst. U verklaart ook opsluiting te vrezen omdat de Eritrese autoriteiten u zouden kunnen beschuldigen van een illegale uitreis uit het land. Ten aanzien van Ethiopië haalt u aan dusdanig in een voortdurende angst te hebben geleefd dat u zou worden gedeporteerd naar Eritrea, dat u het nooit heeft aangedurfd verblijfs- en identiteitsdocumenten te bekomen vanwege de Ethiopische autoriteiten. Bovendien verwijst u naar de huidige oorlogstoestand in de regio Tigray waarvan u afkomstig bent: u claimt dat u er als ongedocumenteerde Eritrese extra kwetsbaar bent omdat de lokale bevolking in Tigray of in Addis Abeba niet weet of u een Tigrese dan wel een Eritrese bent. U wijst erop dat Tigrezen worden opgepakt in Addis Abeba, en dat in uw herkomstregio Tigray dan weer Eritreeërs als de vijand worden aanzien.

Welnu, er dient allereerst te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit zou hebben, laat staan dat u om die reden zou zijn genoodzaakt tot een ongedocumenteerd bestaan in Ethiopië, met een expliciete vrees voor deportatie naar Eritrea. U gaf aan dat uw vader, G. G. B., is overleden in 1997. Welnu, er kan van worden uitgegaan dat uw vader op dat moment nog steeds de Ethiopische nationaliteit had. Immers blijkt uit informatie die bij uw administratief dossier werd gevoegd dat Eritrea de facto onafhankelijk werd van Ethiopië met het einde van de onafhankelijkheidsoorlog in 1991, na een vredesakkoord tussen de Ethiopische overheid en het voorlopig bewind in Eritrea, dat er in 1993 een referendum werd georganiseerd, waarbij de voormalige Ethiopiërs van Eritrese origine zich vrijwel unaniem uitspraken voor afscheiding van Eritrea, maar dat de Ethiopische autoriteiten slechts vanaf 1998 in het kader van het hernieuwd grensconflict tussen beide landen Eritreeërs die hadden deelgenomen aan het referendum voor Eritrese onafhankelijkheid, hun Ethiopische nationaliteit zijn beginnen ontnemen. Gezien het overlijden van uw vader voordien, kon zijn nationaliteit hem moeilijk worden ontnomen door de Ethiopische autoriteiten, gesteld dat hij zich bij het genoemde referendum van 1993 daadwerkelijk had uitgesproken voor de onafhankelijkheid/ afscheiding van Eritrea. Gegeven deze vaststellingen moet worden aangenomen dat u kind bent van een vader met Ethiopische nationaliteit. Bij gebrek aan enige verklaring van uwentwege dat het Ethiopisch staatsburgerschap u zou zijn afgenomen, moet dan ook worden aangenomen dat u zelf nog steeds het Ethiopisch staatsburgerschap bezit. En dat de Ethiopische overheid geen reden had om u te deporteren naar Eritrea. Zelfs indien uw moeder de Eritrese nationaliteit had of had verworven, blijft de vaststelling dat u wettelijk gezien nog steeds als Ethiopisch staatsburger moet worden aanzien. Uit de Ethiopische nationaliteitswet – blijkens informatie toegevoegd aan uw administratief dossier – volgt immers dat personen in Ethiopië die ofwel geboren in Ethiopië ofwel minstens één ouder met Ethiopische nationaliteit hebben, te aanzien zijn als Ethiopisch staatsburger.

Zelfs indien geloofwaardig zou zijn dat u Eritrees staatsburger bent, quod non, moet evengoed worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u nooit enige poging heeft gedaan om uw verblijfssituatie in Ethiopië te regulariseren. Alvast blijkt uit voornoemde informatie dat de Ethiopische overheid de deportatie van Eritreeërs naar Eritrea heeft stopgezet na het staakt-het-vuren van juni 2000. In 2003 en 2004 vaardigden de Ethiopische autoriteiten nieuwe regelgeving uit inzake de nationaliteitswetgeving en de status van burgers van Eritrese origine in Ethiopië. Voor zover inwoners van Ethiopië die een Eritrese nationaliteit hebben, zich zoals elke andere buitenlander laten registreren bij de Ethiopische autoriteiten, kunnen zij een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen zij eigendommen bezitten, hebben zij het recht om te werken en kunnen zij gebruik maken van sociale dienstverlening. Uit een rapport van het UNHCR uit 2006 blijkt zelfs dat het wettelijk statuut van zulke Eritrese staatsburgers in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders. Geconfronteerd met deze regelgeving, gaf u aan hiervan weet te hebben maar dat u zich niettemin niet heeft laten registreren omdat u bevreesd bleef voor de mogelijkheid van een deportatie naar Eritrea. U gaf daarbij aan ook geen Eritreeërs te kennen die zich daadwerkelijk hadden laten registreren bij de Ethiopische overheid, wat enigszins vreemd is gezien u anderzijds wel meende te weten dat Eritreeërs die zich hadden laten registreren, een jaarlijkse taks moesten betalen (CGVS, p. 17). Daarnaast stond u evengoed de mogelijkheid van een asielverzoek ter beschikking. Immers blijkt uit voornoemde informatie dat de Ethiopische 'Administration for Refugee & Returnee Affairs' (ARRA) aan alle Eritreeërs die hun land verlaten een vluchtelingenstatus toekent op prima facie basis. Daarbij wordt van deze asielzoekers verwacht dat zij minstens zes maanden in een vluchtelingenopvangcentrum verblijven. Daarna, mogen zij, in lijn met de Out of Camp Policy van de Ethiopische overheid zich elders in het land hervestigen, op voorwaarde dat ze voor hun eigen onderhoud kunnen instaan of hiervoor kunnen terugvallen op steun uit het familiaal netwerk. Recht op arbeid hebben deze personen echter niet. U moet van dit alles weet hebben gehad gezien uw verwijzing naar de asielverzoeken van uw broers en zussen in Ethiopië, en het feit dat deze verwanten u ook hebben kunnen opzoeken, met een pass permit van het UNHCR (CGVS, p. 8). U toonde zich zelfs vaagweg op de hoogte

van de Out of Camp Policy van de Ethiopische overheid (CGVS, p. 17-18). Gegeven deze vaststellingen, gezien blijkt dat u voldoende op de hoogte bent van de mogelijkheid om uw bestaanssituatie te regulariseren, moet het geheel onaannemelijk worden genoemd dat u er niettemin voor koos jarenlang ongedocumenteerd te blijven, met de continue vrees voor een deportatie naar Eritrea.

Een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u beweerde ongedocumenteerde bestaan in Ethiopië blijkt uit uw verklaringen over uw schoolgang in Ethiopië. In concreto had u ter zake verklaard dat u tot in de loop van de 10th grade school had gelopen in een publieke school in Ethiopië. U gaf daarbij aan dat u toegang kreeg tot deze publieke school door het invullen van een formulier, zonder dat het nodig was enig identiteitsdocument voor te leggen (CGVS, p. 11, 15, 16-17, 19). Het moet echter onaannemelijk worden genoemd dat u dit kon hebben gedaan zonder enig identiteitsbewijs. Volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier zou u in Ethiopië om onderwijs te kunnen volgen tot en met graad 9 en ten dele graad 10, reeds tweemaal een nationaal examen afgelegd moeten hebben. Het basisonderwijs in Ethiopië bestaat uit twee cycli van tweemaal 4 jaar. Aan het einde van de vierde graad wordt een nationaal examen georganiseerd door het Ethiopisch Ministerie van Onderwijs. Om door te gaan naar graad 5, moeten leerlingen minstens 50% behalen op dit nationaal examen. De vraag rijst dan ook hoe u zou kunnen deelgenomen hebben aan het nationaal examen zonder enig bewijs van uw identiteit. Ook aan het einde van graad 8 wordt een nationaal examen gehouden, het 'Primary School Certificate' examen. Uit uw verklaringen volgt dat u het certificaat voor het basisonderwijs zou moeten behaald hebben. Anders kon u immers graad 9 niet aanvaarden. Graad 9 en 10 behoren niet meer tot het basisonderwijs, maar wel tot het algemeen secundair onderwijs. De Ethiopische overheid, met name het Regionaal Bureau voor Onderwijs (Regional Education Bureau) dat bevoegd is voor het toezicht over de nationale examens en dat de adequaatheid van examens en certificaten controleert, zou derhalve het certificaat voor het basisonderwijs aan u moeten afgeleverd hebben zonder enig bewijs van uw identiteit. Deze informatie maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder enig identiteitsbewijs gedurende bijna 10 schooljaren onderwijs kon volgen aan een publieke Ethiopische school. Er kan bijgevolg verondersteld worden dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte om u in te schrijven op school en de nationale examens af te leggen.

Gegeven de hierboven verzamelde vaststellingen en bedenkingen dient de enig denkbare conclusie te zijn dat u wel degelijk legaal en in het bezit van de nodige administratieve bewijzen heeft verbleven in Ethiopië, en dat dit enkel mogelijk was als Ethiopisch staatsburger.

Uitgaande van de slotsom dat moet worden aangenomen dat u wel degelijk over het Ethiopisch staatsburgerschap beschikt, dient ook een bijkomende beoordeling te worden geboden voor wat betreft een eventuele vervolgingsvrees of een ernstig risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Ethiopië. De door u beweerde vrees van een ongedocumenteerd bestaan in Ethiopië is gezien bovenstaande vaststellingen uiteraard niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt echter verder dat u afkomstig zou zijn uit de gemeente Alamata, in de provincie Tigray, waar sedert november 2020 een militair conflict woedt, met aanzienlijke aantallen burgerslachtoffers. In dit kader zij echter evengoed gewezen op uw verklaring dat u de laatste 7 jaren van uw verblijf in Ethiopië in de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba heeft verbleven (DVZ verklaring dd. 02.09.2020, rubriek 10; CGVS, p. 11, 12, 18-19). In dit kader formuleerde u een vrees ten aanzien van Addis Abeba in de zin dat men er, gezien uw gebrek aan identiteitsbewijzen, niet zou kunnen onderscheiden of u Eritrese dan wel Tigrese zou zijn, waarbij Tigreeërs in de huidige oorlogscontext een risico op aanhouding zouden lopen. Gegeven het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat u documentloos was in Ethiopië, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u een vestigingsalternatief heeft buiten de regio Tigray, meer bepaald in de hoofdstad Addis Abeba.

Gegeven bovenstaande wordt geoordeeld dat u geen gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk maakt.

Het CGVS ontving op 12 mei 2022 opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 14 februari 2022. Deze bemerkingen zijn niet van aard om bovenstaande te beïnvloeden of weerleggen. De toevoeging dat u zich niet bij uw verwanten kon voegen in het vluchtelingenkamp Mai-Ayni in Ethiopië omdat u geen identiteitsdocumenten had, gaat voorbij aan het gegeven dat van asielzoekers niet categoriek wordt verwacht dat ze identiteitsbewijzen kunnen voorleggen. De verdere toevoeging dat u zich nooit veilig heeft gevoeld in Ethiopië, vooral niet na de deportatie van uw familie en na de grensoorlog van 1998-2000, en dat Eritreeërs zeer slecht worden gezien in Ethiopië gaat voorbij aan de hierboven

aangehaalde informatie dat de deportatie van Eritreeërs uit Ethiopië is opgehouden in 2001, dat vanaf 2003 en 2004 Eritreeërs de mogelijkheid hadden een verblijfsvergunning te krijgen, en dat hun wettelijk statuut zelfs beter was dan dat van andere buitenlanders. Diverse mensenrechtenverslagen melden daarbij geen moeilijkheden voor Ethiopiërs van Eritrese origine.

De door u neergelegde bewijselementen zijn niet van aard bovenstaande bevindingen te beïnvloeden of weerleggen. Het door u neergelegd Belgisch psychologisch attest dd.15.06.2020 geeft blijk van een psychologische opvolging in de loop van 2020, waarbij op basis van meerdere consults angstsymptomen werden vastgesteld. Het attest bevat echter geen informatie die van aard zouden zijn bovenstaande vaststellingen te weerleggen of beïnvloeden. Het Belgisch doopcertificaat van uw dochter A. geeft blijk van precies deze informatie. De oude Ethiopische identiteitskaart van uw moeder dateert van 14.12.1992. Het stuk bevat de informatie dat uw moeder in Me. (Eritrea) is geboren maar is in se voorts net bewijs dat uw moeder op datum van uitgifte nog aanzien werd als Ethiopisch staatsburger. Het Eritrees attest van gezinssamenstelling van het gezin waaruit u zelf ook bent voortgekomen, de Ethiopische UNHCR-vluchtelingenregistratie van uw zussen H...n en W. met kinderen, de Ethiopische vluchtelingenkaart van uw zus D., de Canadese verblijfstitels van uw zussen H...n en W., en van uw broer H...m, de Duitse verblijfstitels van uw broers B...t en Y...s, en de foto's van u zelf met diverse van deze personen wijst op het asielparcours van deze personen en het gegeven dat er een persoonlijke verwantschap tussen deze personen en u bestaat. Deze stukken bevatten echter geen informatie die bovenstaande bevindingen die de hierboven verzamelde bevindingen omtrent uw bestaansomstandigheden in Ethiopië vermag te weerleggen. In bovenstaande wordt immers niet in twijfel getrokken dat u op een bepaald moment van uw andere gezinsleden bent gescheiden na een deportatiemaatregel van de Ethiopische overheid in 1998.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

2.1.2. In een eerste onderdeel van haar middel, betreffende de vluchtelingenstatus, vat verzoekster de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing in dit verband samen en hekelt zij dat haar de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Zij tracht vervolgens deze weigeringsmotieven één voor één te weerleggen.

Vooreerst betoogt verzoekster dat het motief van de bestreden beslissing, waarin de verdenking wordt geuit dat zij de Ethiopische nationaliteit bezit omdat haar vader, aldus de verwerende partij, deze nationaliteit zou hebben gehad op het ogenblik van zijn overlijden in 1997, kant noch wal raakt. Zij meent dat, indien haar vader inderdaad de Ethiopische nationaliteit zou hebben gehad, haar broers en zussen ook deze nationaliteit zouden hebben gehad en in 1999 niet gedeporteerd zouden zijn geweest naar Eritrea. Zij verduidelijkt dat het feit, dat al haar broers en zussen wel gedeporteerd werden, aantoonde dat hun vader en zodus ook zichzelf niet beschikken over de Ethiopische nationaliteit. Verzoekster vervolgt dat haar vader trouwde met haar moeder, dat haar moeder ook de Eritrese nationaliteit had en dat alle kinderen die uit deze relatie geboren zijn, ook de Eritrese nationaliteit hebben. Bijkomend dient er, aldus verzoekster, ook nog te worden herinnerd dat haar broer opgeroepen werd om zijn militaire dienst in

Eritrea te volbrengen en hiervoor naar het kamp SAWA werd gebracht. Volgens haar is dit alleen mogelijk als deze broer, en dus ook zijn (en verzoeksters) vader beschikten over de Eritrese nationaliteit. Tot slot betoogt verzoekster dat zij lopende haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming verscheidene documenten neerlegde waaruit duidelijk blijkt dat haar broers en zussen, net zoals zij, wel degelijk Eritrese vluchtelingen in Ethiopië waren.

Vervolgens gaat verzoekster in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het niet mogelijk is dat zij tot de tiende graad naar school zou zijn geweest in Ethiopië, zonder dat zij over Ethiopische identiteitspapieren beschikte. Volgens haar klopt dit niet, daar men zich in Ethiopië wel degelijk kan inschrijven in een school en daar onderwijs volgen, zonder dat men beschikt over Ethiopische identiteitsdocumenten. Ze verduidelijkt dat, om dit te doen, men zich naar het gemeentehuis van zijn/haar verblijfplaats moet begeven en daar een bewijs van adres moet afgeven, bijvoorbeeld door de neerlegging van een huurcontract. Ze voegt hier nog aan toe dat men vervolgens een “*Kebele*”-kaart krijgt, waarmee men zich, zonder dat men over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikt, kan inschrijven in een school. Verzoekster concludeert dat, aangezien haar adres gekend en bewezen was daar ze namelijk in de gemeente van haar verblijfplaats geboren is, zij zich zonder Ethiopische identiteitsdocumenten kon inschrijven in de school en onderwijs kan volgen tot de tiende graad.

Verder hekelt verzoekster dat er haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij niet het nodige heeft gedaan voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten, terwijl deze konden worden aangevraagd bij de Ethiopische autoriteiten. Ze oppert dat het volstrekt normaal en logisch is dat zij nooit het nodige heeft gedaan om zich aan te melden bij de Ethiopische autoriteiten en dat zij zich blijvend voor hen verborgen hield. Zij herhaalt in dit verband dat het overgrote deel van haar familie na een dergelijke aanmelding/registratie bij de Ethiopische autoriteiten gedwongen gedeporteerd werd naar Eritrea. Volgens verzoekster is het in deze omstandigheden enkel logisch dat ze het nooit heeft aangedurfd om zich te registreren bij de Ethiopische autoriteiten en is het omgekeerde van haar verwachten kennelijk onredelijk. Ze besluit dat ze steeds gevreesd heeft hetzelfde lot te zullen ondergaan als haar gedeporteerde familieleden, dat ze (terecht) geen vertrouwen in de Ethiopische autoriteiten had en dat haar familie haar ook steeds ten stelligste afgeraden heeft zich te laten registreren bij de autoriteiten.

Daarnaast haalt verzoekster in het verzoekschrift nog aan dat Eritrese vluchtelingen nog steeds het slachtoffer zijn van de grote instabiliteit in Ethiopië. Verwijzend naar de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen, wijst verzoekster concreet op het feit er momenteel, volledig in strijd met de mensenrechten en het internationaal recht, in Ethiopië zelfs vluchtelingenkampen worden aangevallen. Ze citeert ook uit een bij het verzoekschrift gevoegd rapport waarin melding wordt gemaakt van misbruik en mensenrechtenschendingen ten aanzien van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië.

Tot slot wijst verzoekster in het verzoekschrift nog op haar kwetsbaar profiel. Zo benadrukt ze dat ze reeds lange tijd geplaagd en geteisterd wordt door paniekaanvallen en voor een echte paniekstoornis in behandeling is gegaan bij een psycholoog. Zij wijst er in dit verband andermaal op dat bijna haar volledige familie gedwongen gedeporteerd werd door de Ethiopische autoriteiten, enkel en alleen omwille van het feit dat zij de Eritrese nationaliteit bezitten. Ze vervolgt haar betoog door te stellen dat de bovenvermelde informatie duidelijk aantoonst dat zij bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië onderworpen zou worden aan zeer ernstige mensenrechtenschendingen en dat deze nog steeds voortdurende actuele toestand, gecombineerd met haar erg kwetsbare toestand, als alleenstaande moeder met twee jonge kinderen die geplaagd wordt door een paniekstoornis, haar verzoek om internationale bescherming volledig rechtvaardigen en dan ook vereisen dat haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden toegekend.

2.1.3. In een tweede onderdeel van haar middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoekster dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling vormt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, waarna zij een theoretische uiteenzetting geeft aangaande de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hieromtrent. Verzoekster is *in casu* van mening dat haar regio zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van haar regio een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit. Zij vervolgt dat dit niet alleen het geval is door de algemene veiligheids- en politieke situatie in Eritrea, maar ook door het feit dat zij zou terugkeren naar een land dat de dienstplicht toepast op mannen en vrouwen. Vervolgens citeert verzoeker uit een rapport van *Human Rights Watch* dat de actuele veiligheidssituatie in Eritrea illustreert. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat er geen rekening zou moeten gehouden worden met Eritrea en haar nood om internationale bescherming zou dienen te worden

geanalyseerd ten opzichte van Ethiopië, er dient te worden verwezen naar de zeer slechte levensomstandigheden van Eritrese vluchtelingen (vooral omdat verzoekster geen papieren heeft) in Ethiopië, een situatie waarop zij meermaals is teruggekomen tijdens haar persoonlijk onderhoud.

2.1.4. Verzoekster vraagt in hoofde dat haar de vluchtelingenstatus wordt toegekend, in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en het dossier wordt terugverwezen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Human Rights Council, "Report of the International Commission of Human Rights Experts on Ethiopia", 19 september 2022 (stuk 2);
- UNHCR, "Citizenship and statelessness in the Horn of Africa", december 2021 (stuk 3);
- ID4D, "Country Diagnostic: Ethiopia. World Bank Group", 2016 (stuk 4);
- La Libre Afrique, "Ethiopie: des attaques 'sans précédent' contre les réfugiés érythréens", 24 februari 2022 (stuk 5);
- L'express, "Ethiopie: les réfugiés érythréens désespèrent de quitter le Tigré en guerre", 27 juli 2021 (stuk 6).

Daarnaast voegt verzoekster bij het voorliggende verzoekschrift andermaal de stukken die zij tijdens de administratieve procedure reeds neerlegde.

2.2.2. Op 16 december 2022 brengt de verwerende partij een nota met opmerkingen bij, waarin onder meer als volgt wordt gesteld:

"II. Onderzoek van de middelen

2.1 *In een eerste en enig middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook een schending van het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel.*

2.1.1 *Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.*

2.1.2 *Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst verweerder erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>) (RvV nr. nr. 202 918 van 24 april 2018). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de beslissing, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.*

2.1.3 *Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De*

materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153) (RvV, nr.214 454 van 20 december 2018).

2.1.4 Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de Internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Dit is echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. De Commissaris-generaal kan overeenkomstig artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet onder meer besluiten de vluchtelingenstatus te erkennen of te weigeren, hetgeen hij in casu gedaan heeft in de bestreden beslissing die met afdoende redenen werd omkleed.

2.1.5 Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) haar de vluchtelingenstatus of, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.5.1 Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 September 2004). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij ongegrond is. Verzoekende partij brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent verweerder dat de Commissaris-generaal terecht aan verzoekende partij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

2.1.5.2 Verzoekende partij volhardt in haar Eritrese nationaliteit en verwijst naar haar broers en zussen die in 1999 werden gedeporteerd naar Eritrea. Zij stelt ook dat al de kinderen uit de relatie van haar vader en moeder Eritrese nationaliteit hebben. Verzoekende partij gaat echter voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de geloofwaardigheid van deze deportatie en deze dus geenszins als waarachtig element kan worden gebruikt dat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Verzoekende partij komt wat dit element betreft niet verder dan een blote bewering waarvoor geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht. Op basis van dit element kunnen dus geen gevolgtrekkingen worden gemaakt die een ander licht werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Ook de Stelling dat verzoekende partij dezelfde nationaliteit heeft als haar gedeporteerde broers en zussen, namelijk de Eritrese, is een blote bewering. Verzoekende partij brengt geen enkel authentiek document aan waaruit dit zou blijken. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt wat betreft de militaire dienstplicht waartoe de broer van verzoekende partij zou zijn opgeroepen. Opnieuw betreft dit een argument dat louter op een blote bewering is gestoeld en op geen enkele wijze wordt aangetoond. Geen van deze elementen zijn dus van die orde dat zij de vaststellingen in de bestreden beslissing teniet doen en de Eritrese nationaliteit van verzoekende partij kunnen aantonen.

2.1.5.3 Verzoekende partij voert verder aan dat het CGVS onterecht stelt dat het niet mogelijk zou zijn geweest voor verzoekster om tot de 10de graad naar school te gaan zonder Ethiopische identiteitsdocumenten. Verzoekende partij stelt dat het wel degelijk mogelijk is om onderwijs te volgen in Ethiopië zonder dat men over Ethiopische Identiteitsdocumenten beschikt. Indien men zich wendt tot het

gemeentehuis met een bewijs van adres krijgt men een kaart ('kebele' genaamd). Het is met dit document dat verzoekster zich kon inschrijven in school en deel kon nemen aan de nationale examens.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekster nalaat enige landeninformatie bij het verzoekschrift te voegen die deze Stelling ondersteunt. Verder blijkt uit de landeninfo bijgevoegd aan onderhavige verweernota dat identiteitsdocumenten uitgevaardigd door de kebele-Instanties enkel aan personen met de Ethiopische nationaliteit worden afgeleverd (zie bijlage 1 en 2). Bovendien fungeren deze administratieve kebele-units hierdoor de facto als controleorgaan om na te gaan of de aanvrager over de Ethiopische nationaliteit beschikt (zie bijlage 2). Het is in het licht van deze landeninformatie bijgevolg geheel onwaarschijnlijk dat verzoekende partij een kebele-kaart heeft verkregen indien zij over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Indien verzoekster zich in school heeft ingeschreven door middel van een kebele-kaart zoals zij zelf verklaart in haar verzoekschrift, ondersteunt dit enkel de argumentatie van verwerende partij dat zij over de Ethiopische en niet over de Eritrese nationaliteit beschikt.

2.1.6 Verweerder meent dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvV, nr. 9919 van 14 april 2008; RvV, nr. 895 van 20 juli 2007).

2.1.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier (RvV, nr. 31.775 van 18 September 2009; RvV, nr. 49.294 van 8 Oktober 2010, RvV, nr. 75.877 van 27 februari 2012).

2.1.8 Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de Commissaris-generaal terecht beslist dat e vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

Bij deze nota voegt de verwerende partij nog volgende stukken:

- Refworld, "Ethiopia: Ethiopia: Follow-up to ETH37019.E of 26 July 2001 on procedure and documents needed to obtain a Kebele card; age at which a Kebele card can be obtained; whether it was mandatory to obtain a Kebele card between 1992 and 1998; difference between Kebele cards and other ID" (2001);
- Identification 4 development Ethiopia (2016).

2.2.3. Op 24 april 2023 legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd het certificaat van de dood van haar vader, met vertaling.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.2. Verzoekster, die beweert van Eritrese nationaliteit te zijn, doch nooit in Eritrea te zijn geweest, vreest bij migratie naar Eritrea, op basis van wat ze van haar naaste verwanten vernam, dat ze zal gedwongen worden tot militaire legerdienst en zal worden opgesloten omdat de Eritrese autoriteiten haar zouden kunnen beschuldigen van een illegale uitreis uit het land. Ten aanzien van Ethiopië, waar ze heel haar leven heeft gewoond, haalt verzoekster aan in een voortdurende angst te hebben geleefd dat ze zou worden gedeporteerd naar Eritrea en dat ze het nooit heeft aangedurfd verblijfs- en identiteitsdocumenten te bekomen vanwege de Ethiopische autoriteiten. Bovendien verwijst ze naar de huidige oorlogstoestand in de regio Tigray, waarvan zij afkomstig is. In het bijzonder beweert zij dat ze als ongedocumenteerde Eritrese extra kwetsbaar is omdat de lokale bevolking zowel in Tigray als in Addis Abeba niet weet of ze een Tigrese dan wel een Eritrese is, wat problematisch is omdat Tigrezen in Addis Abeba worden opgepakt en dat in Tigray dan weer Eritreeërs als de vijand worden gezien.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoekster geen gegronde vervolgingsvrees, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk.

Ten eerste (i) oordeelt de commissaris-generaal, omwille van verschillende redenen, dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit zou hebben, laat staan dat zij om die reden zou zijn genoodzaakt tot een ongedocumenteerd bestaan in Ethiopië, met een expliciete vrees voor deportatie naar Eritrea. De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat, omwille van diezelfde redenen, de enige denkbare conclusie dient te zijn dat zij wel degelijk legaal en in het bezit van de nodige administratieve bewijzen heeft verbleven in Ethiopië, en dat dit enkel mogelijk was als Ethiopisch staatsburger. Zo (a) oppert de verwerende partij in dit verband vooreerst dat er van uitgegaan kan worden dat verzoeksters vader op het moment van zijn overlijden in 1997 nog steeds de Ethiopische nationaliteit had, daar uit algemene informatie blijkt dat de Ethiopische autoriteiten slechts vanaf 1998, in het kader van het hernieuwd grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea na het einde van de onafhankelijkheidsoorlog van Eritrea in 1991, de Ethiopische nationaliteit begon te ontnemen van Eritreeërs die hadden deelgenomen aan het referendum van 1993 voor Eritrese onafhankelijkheid. De commissaris-generaal vervolgt dat, gelet op de Ethiopische nationaliteitswetgeving en bij gebrek aan enige verklaring van verzoekster dat het Ethiopisch staatsburgerschap haar werd afgenomen, er moet worden aangenomen zij zelf nog steeds het Ethiopisch staatsburgerschap bezit en de Ethiopische overheid geen reden had om haar te deporteren naar Eritrea. Voorts (b) is de commissaris-generaal van mening dat, zelfs indien geloofwaardig zou zijn dat verzoekster Eritrees staatsburger is, *quod non*, evengoed moet worden vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij nooit enige poging heeft gedaan om haar verblijfssituatie in Ethiopië te regulariseren. Een verdere (c) bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door verzoekster beweerde ongedocumenteerde bestaan in Ethiopië blijkt volgens de verwerende partij uit verzoeksters verklaringen in Ethiopië school te hebben gelopen in een publieke school tot in de loop van de *10th grade*. Gelet op algemene landeninformatie zijn deze verklaringen namelijk niet aannemelijk.

Ten tweede (ii) betoogt de commissaris-generaal dat, gelet op de voorgaande vaststelling dat verzoekster wel degelijk over het Ethiopisch staatsburgerschap beschikt, er dient te worden beoordeeld of verzoekster een vervolgingsvrees of een ernstig risico op het lijden van ernstige schade heeft ten aanzien van Ethiopië, wat niet het geval is. Zo (a) is haar beweerde vrees voor een ongedocumenteerd bestaan in Ethiopië, gelet op het voorgaande, niet geloofwaardig. Waar (b) verzoekster beweert afkomstig te zijn uit de provincie Tigray, waar sedert november 2020 een militair conflict woedt, en waar zij in dit kader een vrees formuleerde ten aanzien van Addis Abeba in de zin dat men er, gezien haar gebrek aan identiteitsbewijzen, niet zou kunnen onderscheiden of zij Eritrese dan wel Tigrese zou zijn, waarbij Tigreeërs in de huidige oorlogscontext een risico op aanhouding zouden lopen, betoogt de commissaris-generaal, gelet op haar verklaring zeven jaar in Addis Abeba te hebben gewoond en de vaststelling dat haar verklaring documentloos in Ethiopië te zijn geweest ongeloofwaardig is, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster in Ethiopië een vestigingsalternatief heeft buiten de regio Tigray, meer bepaald in de hoofdstad Addis Abeba.

Tot slot (iii) meent de commissaris-generaal dat de door verzoekster neergelegde documenten en de door haar raadvrouw overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

2.3.3. De Raad benadrukt eerst en vooral dat de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming van groot belang is. Immers, het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoeker om internationale bescherming en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

De Raad benadrukt voorts dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloos is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Het komt evenmin aan de commissaris-generaal toe aan verzoeker een nationaliteit toe te schrijven die hij zelf niet beweert te bezitten, zelfs indien er zoals *in casu*, degelijke argumenten worden aangereikt.

2.3.4. De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij de Eritrese nationaliteit bezit, dat (omwille van dezelfde redenen) de enige denkbare conclusie dient te zijn dat zij legaal en in het bezit van de nodige administratieve bewijzen heeft verbleven in Eritrea en dat dit enkel mogelijk was als Ethiopisch staatsburger.

2.3.5. In het verzoekschrift betwist verzoekster dat zij niet de Eritrese nationaliteit zou hebben. Zij wijst onder meer op haar verklaringen aangaande de deportatie van een deel van haar gezin naar Eritrea en op het gegeven dat één van haar broers nadien opgeroepen werd om zijn militaire dienst te volbrengen in Eritrea. Zij besluit dat dit alles alleen mogelijk was indien de betrokken gezinsleden de Eritrese nationaliteit bezaten. Ook wijst zij op het feit dat ze tijdens de administratieve procedure verscheidene documenten neerlegde waaruit duidelijk blijkt dat haar broers en zussen Eritrese vluchtelingen in Ethiopië, en sommigen van hen ondertussen in Duitsland en Canada, zijn.

In haar nota met opmerkingen van 16 december 2022 repliceert de verwerende partij in dit verband vooreerst dat in de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over de geloofwaardigheid van de vermeende deportatie van verzoeksters gezinsleden en dat dit geenszins als waarachtig element kan worden gebruikt dat niet in twijfel wordt getrokken. De verwerende partij benadrukt dat dit een blote bewering is waarvoor geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht. Verder worden dezelfde opmerkingen gemaakt aangaande de militaire dienstplicht waartoe de broer van verzoekster zou zijn opgeroepen. Tot slot betoogt de commissaris-generaal dat ook de stelling dat verzoekster dezelfde nationaliteit zou hebben als haar gedeporteerde broers en zussen een loutere blote bewering betreft.

2.3.6. De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster verklaarde dat eind 1998, terwijl zij en haar jongste broer bij haar oom in Addis Abeba waren, haar moeder en haar overige broers en zussen werden gedeporteerd naar Eritrea (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 15). Voorts verklaarde verzoekster ook dat één van haar broers werd opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen, maar dat hij kon ontsnappen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Ook zouden zes van haar broers en zussen die gedeporteerd werden, terug gevlucht zijn naar Ethiopië, waarna zij – met uitzondering van één zus – allemaal vluchtten naar en erkend werden als vluchtelingen in Canada of Duitsland (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-10).

2.3.7. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de administratieve procedure verschillende stukken neerlegde aangaande haar broers en zussen en hun situatie, zijnde een Eritrees attest van gezinssamenstelling van het gezin waaruit zij zelf ook is voortgekomen, de Ethiopische UNHCR-vluchtelingenregistratie van d.d. 21 december 2012 van haar zussen H...n en W. met kinderen, de Ethiopische vluchtelingenkaart van haar zus D., de Canadese verblijfstitels van haar zussen H...n en W., en van haar broer H...m, de Duitse verblijfstitels van haar broers B...t en Y...s, en de foto's van verzoekster zelf met diverse van deze personen. In verband met deze documenten stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkel het volgende:

"[deze documenten wijzen] op het asielparcours van deze personen en het gegeven dat er een persoonlijke verwantschap tussen deze personen en u bestaat. Deze stukken bevatten echter geen informatie die bovenstaande bevindingen die de hierboven verzamelde bevindingen omtrent uw bestaansomstandigheden in Ethiopië vermag te weerleggen. In bovenstaande wordt immers niet in twijfel getrokken dat u op een bepaald moment van uw andere gezinsleden bent gescheiden na een deportatiemaatregel van de Ethiopische overheid in 1998."

In deze blijkt de verwerende partij, in weerwil van wat zij in haar nota met opmerkingen stelt, wel degelijk de verwantschap tussen verzoekster en haar broers en zussen en de deportatie van haar gezinsleden naar Eritrea, niet in twijfel te trekken. Bovendien kunnen deze documenten, waaruit blijkt dat verzoeksters broers en zussen de Eritrese nationaliteit hebben en als vluchteling erkend werden, aangemerkt worden als begin van bewijs van hun vermeende deportatie naar Eritrea eind 1998 en de bewering dat één van verzoeksters broers werd opgeroepen om zijn militaire dienstplicht in Eritrea te vervullen.

Gelet op het voorgaande oordeelt de Raad dat er, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit, onvoldoende en gebrekkig onderzoek gevoerd werd naar deze stukken en naar de situatie van verzoeksters gezinsleden.

2.3.8. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen

tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om het commissariaat-generaal toe te laten de voormelde elementen verder en grondiger te onderzoeken, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Het voorgaande volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2022, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS